

UOHSX009FLNS

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0316/2016/VZ-0985/2017/321/EDy

Brno: 20. března 2017

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 28. 12. 2016 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném zadavatelem –

- **Krajská zdravotní, a. s.**, IČO 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12a, 401 13 Ústí nad Labem,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0226/2013/VZ-49280/2016/511/JNv ze dne 14. 12. 2016, ve věci možného spáchání správních deliktů zadavatelem podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „**Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště – Traumatologického centra Krajské zdravotní, a. s. – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.**“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034609 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216526, a při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „**Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště – Onkologického centra Krajské zdravotní, a. s. – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.**“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034602 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216524, na jejichž plnění byly dne 19. 10. 2009 uzavřeny smlouvy,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0226/2013/VZ-49280/2016/511/JNv ze dne 14. 12. 2016 ve výroku I., II., III., IV. a VII.

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel podání, jehož obsahem byl podnět týkající se postupu zadavatele – Krajská zdravotní, a. s., IČO 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12a, 401 13 Ústí nad Labem (dále jen „**zadavatel**“) – při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště – Traumatologického centra Krajské zdravotní, a. s. – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034609 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216526 (dále jen „**VZ 1**“), a při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště – Onkologického centra Krajské zdravotní, a. s. – Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034602 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216524 (dále jen „**VZ 2**“ a souhrnně dále jen „**veřejné zakázky**“), na jejichž plnění byly dne 19. 10. 2009 uzavřeny smlouvy s vybraným uchazečem – HOSPIMED, spol. s r. o., IČO 00676853, se sídlem Malešická 2251/51, 130 00 Praha 3 (dále jen „**vybraný uchazeč**“).

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na § 273 odst. 1 tohoto zákona.

2. Na základě obdrženého podnětu si Úřad od zadavatele vyžádal písemné vyjádření k podanému podnětu a veškerou dokumentaci pořízenou v souvislosti se zadáním předmětných veřejných zakázek dle § 155 zákona. Z předložených materiálů získal Úřad pochybnost, zda zadavatel dodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil v rámci dílčího hodnotícího subkritéria s názvem „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“ podmínky údržbového servisu, neboť ze zadávacích podmínek veřejných zakázek nevyplýval obsah ani rozsah požadovaného údržbového servisu a rovněž pochybnost, zda zadavatel postupoval v souladu s § 56 odst. 6 zákona, když v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval předložení dokladu prokazujícího zavedení systému řízení jakosti podle ČSN EN ISO 13485:2003 a doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, na základě čehož Úřad zahájil správní řízení z moci úřední. Zahájení tohoto správního řízení oznámil Úřad zadavateli přípisem č. j. ÚOHS-S226/2013/VZ-7180/2013/514/JNv ze dne 22. 4. 2013, které bylo zadavateli doručeno dne 23. 4. 2013. Tímto dnem bylo v souladu s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) správní řízení zahájeno.
3. Dne 31. 1. 2014 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S226/2013/VZ-2267/2014/514/JNv, kterým rozhodl, že se zadavatel shora uvedeným postupem dopustil správních deliktů, za které uložil zadavateli pokutu ve výši 600 000 Kč.
4. V předchozím odstavci uvedené rozhodnutí Úřadu bylo rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 21. 10. 2016, č. j. ÚOHS-R43/2014/VZ-42951/2016/321/TNo (dále jen „**rozhodnutí předsedy Úřadu**“), pro nepřezkoumatelnost a nedostatek důvodů zrušeno a věc vrácena Úřadu k novému projednání.
5. Rozhodnutím předsedy Úřadu byl Úřad zavázán zohlednit při novém posouzení věci právní úpravu předmětu plnění veřejných zakázek obsaženou v zákoně č. 123/2000 Sb., o zdravotnických prostředcích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZoZP**“) a postavit přezkoumatelným způsobem najisto, zda odkaz na tuto právní úpravu znamená vymezení předmětu (jeho části) veřejných zakázek v souladu se zákonem, a v návaznosti na toto posouzení přezkoumatelným způsobem posoudit, zda zadavatel ve vztahu ke stanovení dílčího hodnotícího subkritéria „*náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)*“ postupoval v souladu se zákonem. Ve vztahu k jednání zadavatele týkajícího se technických kvalifikačních předpokladů (požadavek zadavatele na doložení dokladu prokazujícího zavedení systému řízení jakosti dle normy ČSN EN ISO 13485:2003 a dokladu o zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, např. ČSN ISO/IEC 27001:2006) byl Úřad zavázán řádně posoudit a odůvodnit, co se rozumí „*jakostí*“ a jaké certifikáty byl zadavatel v souvislosti s požadavkem na prokázání certifikace systému řízení jakosti oprávněn požadovat, resp. posoudit, zda požadavky zadavatele na dispozici s předmětnými certifikáty lze podřadit pod požadavky na předložení certifikátu systému řízení jakosti ve smyslu § 56 odst. 4 zákona či nikoliv. Při tomto posouzení byl Úřad zavázán zohlednit stanovisko Českého institutu pro akreditaci, o.p.s., IČO 25677675, se sídlem Olšanská 54/3, 130 00 Praha 3 (dále jen „**ČIA**“), a případně provést další potřebné dokazování tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

II. Napadené rozhodnutí

6. Úřad vázán právním názorem vysloveným v rozhodnutí předsedy Úřadu přezkoumal na základě § 112 a následujících zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, přičemž po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace o veřejné zakázce, vyjádření zadavatele, a na základě vlastního zjištění vydal dne 14. 12. 2016 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0226/2013/VZ-49280/2016/511/JNv (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
7. Výrokem I. napadeného rozhodnutí pro VZ 1, resp. výrokem II. pro VZ 2, Úřad rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil transparentně způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího subkritéria „*Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)*“, neboť nijak nespécifikoval obsah práv a povinností dodavatele při provádění údržbového servisu, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr, a byla uzavřena smlouva.
8. Výrokem III. napadeného rozhodnutí pro VZ 1, resp. výrokem IV. pro VZ 2, Úřad rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 6 zákona, když při zadávání zakázky v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, ačkoliv jej nebyl oprávněn požadovat, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr, a byla uzavřena smlouva.
9. Výrokem V. napadeného rozhodnutí pro VZ 1, resp. výrokem VI. pro VZ 2, Úřad rozhodl, že se zadavatel nedopustil správního deliktu tím, že k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů požadoval doklad prokazující zavedení systému řízení jakosti podle ČSN EN ISO 13485:2003.
10. Výrokem VII. Úřad uložil zadavateli za spáchání výše specifikovaných správních deliktů pokutu 40 000 Kč.
11. Napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 15. 12. 2016.

III. Námitky rozkladu

12. Výroky I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí napadl zadavatel blanketním rozkladem ze dne 28. 12. 2016, který byl Úřadu doručen téhož dne. K podání rozkladu tak došlo v zákonem stanovené lhůtě. Zadavatel svůj rozklad podáním ze dne 11. 1. 2017 doplnil a vznesl dále uvedené námitky.
13. Dle zadavatele Úřad věc nesprávně právně posoudil, když při posouzení dílčího hodnotícího subkritéria „*Náklady na údržbový servis*“ pominul povinnosti vyplývající uchazečům z jiných předpisů, zde zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „**NOZ**“), a to povinnost postupovat s odbornou péčí při výkladu právních pojmů týkajících se jejich odbornosti, zde ve vztahu k pojmu „*údržbový servis*“.
14. Dle zadavatele se Úřad odklonil od závazného právního názoru vysloveného v rozhodnutí předsedy Úřadu a nesprávně dovodil, že pojem „*údržbový servis*“ nemá oporu v ZoZP, a dospěl tak nesprávnému závěru, že subkritérium nebylo vymezeno v souladu se zákonem, resp. že zadavatel nespécifikoval obsah práv a povinností dodavatele pro provádění údržbového servisu, ač dle zadavatele lze z § 4 odst. 2 a § 28 ZoZP jednoznačně dovodit, co je údržbou, že výrobci stanoví pokyny k provádění této údržby a rovněž jsou stanoveny požadavky na způsob provedení údržby. V tomto směru zadavatel zmiňuje ve vztahu

k uchazečům i zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Zadavatel je přesvědčen, že definice „údržbového servisu“ je obsažena v ZoZP a proto jakožto právní norma je všem uchazečům známa a její výslovné uvedení v zadávacích podmínkách tak nebylo potřeba.

15. Úřad podle názoru zadavatele dále nesprávně dovodil, že požadovaný doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci není dokladem prokazujícím zavedení systému řízení jakosti, když formalisticky vyšel z označení dokumentu bez přihlídnutí ke specifickým předmětu plnění a potřebnosti tohoto certifikátu a skutečnosti, že neexistuje jiný vhodný způsob, kterým by mohl tuto svou potřebu uspokojit.
16. Zadavatel má rovněž za to, že Úřad odmítl aplikovat pozdější příznivější právní úpravu obsaženou v zákoně č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) s pouhým konstatováním, že možnost požadovat i normu řízení bezpečnosti informací z příslušného ustanovení nevyplývá, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Závěr rozkladu

17. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil, nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému posouzení se závazným právním názorem, že ke spáchání tvrzených správních deliktů nedošlo.

IV. Řízení o rozkladu

18. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí dle § 87 správního řádu a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Stanovisko předsedy Úřadu

19. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu, a s přihlídnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
20. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích napadeného rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou dále uvedeny důvody, které mne vedly k zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí.

K rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí

21. Rozklad zadavatele směřoval pouze do výroků I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí. Co se týče výroků V. a VI. napadeného rozhodnutí, tyto výroky nebyly rozkladem zadavatele napadeny. Dle § 82 odst. 3 správního řádu, podle kterého v případě, že odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními, pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabývá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci. Uvedené ustanovení se dle § 152 odst. 4 správního řádu použije i na řízení o rozkladu, nevylučuje-li to povaha věci.

22. Výroky I. a II. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona ve spojení s § 6, když nevymezil transparentně způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího subkritéria „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“, neboť nijak nespécifikoval obsah práv a povinností dodavatele při provádění údržbového servisu, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel smlouvy na VZ 1 a VZ 2. Výroky III. a IV. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu tím, že nedodržel postupu dle § 56 odst. 6 zákona ve spojení s § 6 zákona a tím, když při zadávání VZ 1 a VZ 2 v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, ačkoliv jej nebyl oprávněn požadovat, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel smlouvy na VZ 1 a VZ 2. Výroky V. a VI. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel nedopustil správního deliktu tím, že k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů požadoval doklad prokazující zavedení systému řízení jakosti podle ČSN EN ISO 13485:2003. Za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I., II., III. a IV. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli výrokem VII. pokutu.
23. Z uvedeného je zřejmé, že výroky V. a VI. napadeného rozhodnutí mohou existovat nezávisle na ostatních výrocích napadeného rozhodnutí a netvoří tak s nimi nedílný celek. Naplněna je i další podmínka § 82 odst. 3 správního řádu, neboť tím, že nenapadené výroky rozhodnutí nabydou samostatně právní moci, nemůže vzniknout újma některému z účastníků správního řízení, když účastníkem řízení je pouze zadavatel a ten svým rozkladem výslovně napadl pouze výroky I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí. Na základě uvedeného konstatují, že napadené rozhodnutí, které bylo zadavateli doručeno dne 15. 12. 2016, ve výrocích V. a VI. nebylo v zákonné lhůtě napadeno rozkladem. Za splnění podmínek stanovených v § 82 odst. 3 správního řádu tedy výroci V. a VI. nabyly dne 31. 12. 2016 samostatně právní moci a přezkum napadeného rozhodnutí v rámci řízení o rozkladu je tedy v této části vyloučen.

V. K námitkám rozkladu

K výroku I. a II. napadeného rozhodnutí

24. Pro posouzení důvodnosti rozkladu zadavatele do výroků I. a II. napadeného rozhodnutí je stěžejní posouzení zadávacích podmínek ve vztahu k subjektivnímu hodnotícímu kritériu Servisní podmínky, konkrétně k jeho subkritériu „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“, konkrétně vymezení způsobu hodnocení tohoto subkritéria zadavatelem. Úřad totiž dospěl k závěru, že hodnocení tohoto subkritéria nebylo vymezeno transparentním způsobem a zadavatel s tímto posouzením nesouhlasí. Vzhledem k tomu, že bylo toto subkritérium vymezeno v obou přezkoumávaných zakázkách totožně, bude, stejně jako v napadeném rozhodnutí, pojednáno o obou výrocích společně.
25. Pokud jde o vymezení předmětu plnění přezkoumávaných veřejných zakázek, odkazují pro stručnost na skutková zjištění Úřadu v bodě 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tato nebyla nijak zadavatelem sporována.
26. Pokud jde o samotná hodnotící kritéria, pak u VZ 1 zadavatel stanovil v čl. 12 zadávací dokumentace hodnotící kritéria

- a. Výše nabídkové ceny 70 %
- b. Servisní podmínky 20 %
- c. Sankční podmínky 10 %,

přičemž dílčí kritérium b., bylo dále rozděleno:

- a. Rychlost odezvy na nahlášenou poruchu ve dnech 40 %
- b. Hodinová sazba servisního technika v Kč za hodinu v pracovní den 20 %
- c. Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu) 40 %

27. Ve VZ 2 zadavatel stanovil v čl. 12 zadávací dokumentace hodnotící kritéria

- a. Výše nabídkové ceny 65 %
- b. Technické a funkční vlastnosti 30 %
- c. Servisní podmínky 5 %,

přičemž dílčí kritérium c), bylo dále rozděleno:

- a. Rychlost odezvy na nahlášenou poruchu ve dnech 40 %
- b. Hodinová sazba servisního technika v Kč za hodinu v pracovní den 20 %
- c. Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu) 40 %

28. V obou zadávacích dokumentacích pak zadavatel stanovil způsob výpočtu bodového hodnocení jednotlivých subkritérií, nikoliv však jakoukoli bližší specifikaci toho, co mají uchazeči nabízet za plnění v rámci subkritéria „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“.

29. Pro posouzení věci pak považuji za podstatné také upozornit nejen na vymezení „Předmětu smlouvy“ návrhu smluv v jednotlivých veřejných zakázkách, jak to učinil Úřad v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale také na znění bodu 5.1. návrhu smluv, které je pak shodné se zněním smluv uzavřených (po doplnění relevantních údajů vybraným uchazečem): „Prodávající prohlašuje, že dodávaný předmět smlouvy je bez vad, a to bez vad faktických i právních a poskytuje na předmět smlouvy záruku v délce min. dle zadávací dokumentace a to měsíců od uvedení přístroje do provozu po podepsání předávacího protokolu vyplývající z této smlouvy oprávněným zástupcem. Tato záruka se vztahuje na plnou funkčnost předmětu smlouvy. Přehled poskytovaných záručních lhůt pro jednotlivé přístroje je uveden v příloze č. 1 této smlouvy. ... Poskytnutá záruka znamená, že dodaný předmět smlouvy bude mít po stanovenou dobu měsíců ode dne podpisu předávacího protokolu vlastnosti odpovídající obsahu technických norem, které se na jednotlivé výrobky vztahují. Součástí záruční záruky jsou pravidelné zákonné prohlídky zdarma.“

30. V bodě 2.1 uzavřených smluv na jednotlivé veřejné zakázky je mimo jiné uvedeno: „Cena zahrnuje všechny náklady s realizací předmětu smlouvy tj. předmět dodávky, balné, dopravné, celní či jiné poplatky, pojištění, instalaci předmětu smlouvy a jeho uvedení do provozu včetně potřebných pomůcek, součástí a příslušenství, záruční servis, bezpečnostní technické prohlídky dle zákona 123/2000 Sb. a komplexní zaškolení příslušných pracovníků, tj. techniků kupujícího a obsluhujícího personálu.“

31. V samotných nabídkách na obě veřejné zakázky pak vybraný uchazeč k subkritériu „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“ pouze stanovuje cenu, za kterou nabízí dané plnění, a to v bodě 11.3 nabídky „Servisní podmínky“ u VZ 1, resp. v bodě 11.4 u VZ 2. Nikde v nabídkách ani ve smlouvách pak není ani vybraným uchazečem stanoveno, co bude v rámci tohoto plnění vybraným uchazečem poskytnuto zadavateli.
32. Dále je třeba pro kompletnost skutkových zjištění odkázat, stejně jako Úřad v bodě 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí, na čl. 3.2 zadávací dokumentace, ve kterém zadavatel podrobně vymezil předmět veřejné zakázky, a kde provedl odkaz na ZoZP. O způsobu, jakým ZoZP definuje servis, není mezi zadavatelem a Úřadem sporu, neboť oba odkazují na totéž ustanovení zákona, konkrétně § 28 ZoZP, proto pro stručnost odkazují v této části na skutkové zjištění provedené Úřadem. Stejně tak ani zadavatel v rozkladu netvrdí, že by pojem údržbový servis definoval sám v jiné části zadávací dokumentace, kterou by Úřad při zjišťování skutkového stavu věci opomněl. Mám tedy za to, že pokud jde o zjištění skutkového stavu věci, není zde namítáno ani ze strany zadavatele ničeho. Úkolem tohoto rozhodnutí je tedy toliko posoudit, zda z výše uvedeného lze dovodit, co měli dodavatelé nacenit, v rámci subkritéria „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“.
33. V první řadě se nejprve musím ztotožnit s dílčím závěrem Úřadu, že je třeba důsledně odlišit servis, který má být dodavatelem poskytován bezplatně. Takový servis z povahy věci nemůže být předmětem hodnocení nabídky zadavatelem, neboť zde není ničeho, v čem by mohli dodavatelé soutěžit v rámci svých nabídek. Zadavatel dané subkritérium nastavil tak, že v rámci něj bude hodnotit pouze nabídnutou cenu. Aby však uchazeči o veřejnou zakázku mohli nějakou nabídkovou cenu zadavateli poskytnout, musí vědět, co má být předmětem plnění, které zadavatel požaduje.
34. Nelze souhlasit s tvrzením zadavatele, že Úřad zcela ignoroval zákonnou definici servisu, obsaženou v ZoZP jenom proto, že odkaz na tuto právní normu není obsažen v odstavci, kde by si jej Úřad „představoval“. Úřad v první řadě zákonnou definici neopomenul, když ji citoval v bodě 68 napadeného rozhodnutí, jako relevantní ustanovení ZoZP, přičemž současně uvedl také další ustanovení ZoZP, která mohou být pro věc relevantní. Současně Úřad nikde v napadeném rozhodnutí neuvedl, že by podmínkou dostatečného vymezení předmětného pojmu byl odkaz na ZoZP v určité konkrétní části zadávací dokumentace. Úřad zcela správně zkoumal, zda se potenciálním dodavatelům dostalo ze strany zadavatele takového vysvětlení dílčího hodnotícího subkritéria, aby byli schopni řádně nacenit požadované subkritérium, neboť jedině v případě, kdy dodavatelé ví, co bude předmětem této části plnění, tedy co budou zadavateli za nabídnutou cenu poskytovat, může zadavatel obdržet porovnatelné nabídky, které mohou být předmětem hodnocení. V přezkoumávaném případě zadavatel obdržel v obou veřejných zakázkách pouze jednu nabídku, tudíž neprováděl hodnocení nabídek, avšak pokud by obdržel nabídek více a hodnotil je tak mezi sebou, pak neurčení toho, co zadavatel požaduje poskytovat dodavatelem nad rámec bezplatného záručního servisu, mohlo vést k diametrálně odlišným nabídkám v tomto subkritériu.
35. Nemohu ani souhlasit s tím, že Úřad nerespektoval můj závazný právní názor zabývat se tím, zda vymezení „údržbového servisu“ není obsaženo v zadavatelem odkazovaném ZoZP. Toto

tvrzení zcela odporuje odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména v bodech 74 – 81, kde se Úřad naopak podrobně zabýval tím, zda je možné podmínky servisu specifikované v ZoZP vztáhnout na dané hodnotící subkritérium a zda tedy odkaz zadavatele v čl. 3.2 zadávací dokumentace je dostatečný pro závěr, že zadavatel v zadávacích podmínkách údržbový servis specifikoval v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky.

36. Lze souhlasit s dílčí námitkou zadavatele, že by samotný pojem „údržbový servis“ nebylo třeba v zadávací dokumentaci dále specifikovat, pokud by jeho definice byla uvedena v právním předpisu, na který by zadavatel v této souvislosti odkázal. Pro potvrzení takového závěru zadavatele, by však musely být splněny obě podmínky, tedy že zadavatel odkázal na konkrétní právní předpis a tento právní předpis danou definici obsahuje. A zde musím konstatovat, že Úřad správně dovodil, že tyto podmínky naplněny nebyly.
37. Čl. 3.2 zadávací dokumentace vymezuje předmět veřejné zakázky, v jehož rámci je část s názvem Podrobné vymezení předmětu veřejné zakázky a v této části se nachází odstavec, který výslovně hovoří o servisu jako takovém, mluví o servisu **po dobu záruky**. A to i v případě odkazu na ZoZP. Konkrétně tedy uvádí, že předmětem veřejné zakázky je mj. *„poskytování bezplatného záručního servisu a bezplatné zajišťování technicko bezpečnostních prohlídek, popřípadě dalších dle zákona č. 123/2000 Sb. po dobu záruky“*. Pokud tedy zadavatel předmětným subkritériem požadoval nacenit servis dodávaných přístrojů po uplynutí záručního servisu, pak je třeba prvně uvést, že samotné subkritérium „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“ o tom nedává jasnou odpověď. Minimálně již zde je třeba hovořit o jeho nedostatečném vymezení, neboť k takovému závěru nelze dojít bez dalšího. Mám totiž za to, že i výklad, že jde o servis po dobu záruky, avšak nad standard, jež dodavatel běžně poskytuje k jím dodávaným přístrojům, je z jazykového výkladu možný, a to již z důvodu použití rozdílných pojmů – „údržbový servis“ a „záruční servis“. Pokud totiž zadavatel poptával „servis dodaných výrobků po skončení záručního servisu“, pak právě užití např. takovéto formulace by vylučovalo pochybnosti o tom, co zadavatel požaduje nacenit. Přitom z rozkladové argumentace zadavatele plyne, že právě to bylo jeho úmyslem, když Úřadu vyčítá, že *„uměle vytváří dojem, že „údržbový servis“ v rámci záruky je cosi odlišného od „údržbového servisu“ pozáručního“*. Úřad v napadeném rozhodnutí dochází k totožnému závěru v bodě 76, kdy z vyjádření zadavatele dovozuje, že mělo jít právě o servis po uplynutí servisu záručního. Avšak správně také uvádí, že ze zadávacích podmínek takový výklad bez dalšího neplyne. Nelze se tak ztotožnit se zadavatelem, že by se Úřad snažil vytvářet „jakýkoli dojem“, pouze se snažil na základě skutkových zjištění posoudit zadavatelův postup dle zákona. Pokud však zadávací dokumentace nedává jednoznačnou odpověď na otázku „jaký servis“ (myšleno záruční či pozáruční) má být dodavatelem poskytován, pak musím již zde uzavřít, že jsou zadávací podmínky nejasné.
38. Zadávací dokumentace přitom musí být transparentní, dostatečně konkrétní a srozumitelná tak, aby na jejím základě mohla proběhnout všestranně korektní veřejná soutěž, v jejímž rámci bude vybrána ta nejlepší nabídka. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008-222, dostupný na www.nssoud.cz, kde tento soud zdůraznil požadavek, aby byla zadávací dokumentace *„jednoznačná, jelikož musí být zcela patrná, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky „soutěžit“*.

Rovněž jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předeslal v zadávacích podmínkách. Nemůže tedy obstát taková zadávací dokumentace, z níž požadavky na zpracování nabídky a následně hodnotící kritéria nejsou zcela srozumitelná a jednoznačná, tj. pokud objektivně připouští rozdílný výklad a vzniká tak interpretační nejistota. Pokud pak zadávací dokumentace, resp. v ní obsažené zadavatelovy požadavky na zpracování nabídky objektivně připouští rozdílný výklad, nemůže taková interpretační nejistota stíhat žádného z uchazečů, ale zadavatele samotného. Je třeba zdůraznit, že je to zadavatel, kdo zadávací dokumentaci vyhotovuje, případně nechává vyhotovovat, a kdo také za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá (§ 44 odst. 1 ZVZ).“ V daném případě je tedy zřejmé, že zadávací dokumentace nevyhovuje požadavkům právě citovaného rozsudku, když zadavatel ve vztahu k subkritériu „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“ nijak nespécifikoval, na jaký servis mají dodavatelé náklady nacenit, tudíž se dodavatelé mohli ocitnout v interpretační nejistotě ohledně tohoto dílčího hodnotícího subkritéria.

39. Zadavatel dále namítá, že oprávněně předpokládal, že subjekty znají právní předpisy, obzvláště jedná-li se o odborně způsobilé subjekty. K této námitce odkazují na výše uvedené, když příslušný odstavec zadávací dokumentace (viz bod 38 tohoto rozhodnutí), ve kterém je rovněž obsažen odkaz na ZoZP hovoří o servisu po dobu záruky, jenž má být poskytován bezplatně. Zároveň z vyjádření zadavatele vyplývá, že údržbový servis měl být poskytován po uplynutí záruky. V obecné rovině lze souhlasit se zadavatelem, že „neznalost zákona neomlouvá“, avšak v daném případě ze ZoZP jasně nevyplývá, o jaký servis se v daném případě mělo jednat. Zároveň odkaz na § 5 NOZ je nepřijatelný, neboť zadávací dokumentace musí být jednoznačná a musí z ní být patrné, co je obsahem pojmů natolik, aby se dodavatelé neocitli v interpretační nejistotě, a aby následně zadavatel neobdržel vzájemně neporovnatelné nabídky z důvodu, že si dodavatelé pojmy vysvětlili různými způsoby. Pro úplnost odkazují na bod 80 napadeného rozhodnutí, kde se Úřad touto námitkou již zabýval.
40. Zadavatel zdůrazňuje, že otázka nestojí, „zda zadavatel v zadávacích podmínkách údržbový servis specifikoval“, jak je nesprávně uvedeno v odstavci 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale pro posouzení možného spáchání správního deliktu je podle zadavatele nezbytné, zda zadávací podmínky byly i v tomto bodě vymezeny „v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky“, jak to zadavateli ukládá § 44 odst. 1 zákona. Úřad se v rámci posouzení věci tedy podle zadavatele zcela nesprávně zaměřoval na formalistické ověření toho, zda v zadávací dokumentaci je výslovně obsažena definice pojmu „záruční servis“, případně zda je zde výslovný odkaz na jeho definici v jiném právním předpise, přičemž však Úřad zcela pominul, že předmětem jeho zkoumání má být otázka, zda zadávací podmínky jsou vymezeny „v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky“. K této námitce uvádím, že Úřad ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí konstatoval, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil transparentně způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího subkritéria „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“, neboť nijak nespécifikoval obsah práv a povinností dodavatele při provádění údržbového servisu. Ze znění výroků I. a II. napadeného rozhodnutí tedy vyplývá, že Úřad posuzoval,

zda zadavatel dodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona, jinými slovy zda tedy zadávací dokumentace byla zpracována v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Úřad přitom dospěl k závěru, že pro toto posouzení je potřeba zkoumat, zda je z pojmu **údržbový servis** užitého zadavatelem zřejmé, co je jeho obsahem, a zda jsou tedy dodavatelé schopni ze zadávací dokumentace seznat, co mají nacenit pro potřeby dílčího hodnotícího subkritéria „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“. Se zadavatelem tedy nelze souhlasit, že se Úřad zabýval pouze ověřením toho, zda byla v zadávací dokumentaci obsažena definice pojmu „**záruční servis**“, když Úřad v bodě 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*Pro posouzení věci je tedy zásadní zodpovědět otázku, zda zadavatel v zadávacích podmínkách údržbový servis specifikoval, resp. zda jej specifikoval odkazem na ZoZP a v případě že ano, zda takový odkaz postačuje pro určitost hodnocení dle dílčího hodnotícího kritéria ‚náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)‘.*“ Úřad tedy posuzoval, zda zadávací dokumentace nějakým způsobem (byť i odkazem na ZoZP) vymezuje pojem údržbový servis natolik, aby to bylo v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, tedy v souladu s § 44 odst. 1 zákona. Jak již bylo uvedeno výše v tomto rozhodnutí a i v napadeném rozhodnutí, zadávací dokumentace nemusela obsahovat výslovnou definici pojmu údržbový servis, ale muselo být dodavatelům zřejmé, co tímto pojmem zadavatel zamýšlel, resp. co zadavatel měl v úmyslu hodnotit v rámci předmětného dílčího hodnotícího subkritéria. Zároveň bylo možné použít i odkaz na ZoZP, pokud by postačoval pro určitost hodnocení předmětného dílčího hodnotícího subkritéria.

41. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že zadavatel nevymezil zadávací podmínky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, když ze zadávací dokumentace není nikterak zřejmé, co zadavatel zamýšlel pod pojmem údržbový servis a co tedy měli dodavatelé nacenit v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“, když z této formulace lze dovodit, že „nad rámec“ znamená jak v době záruky, tak po uplynutí záruční doby.

K výroku III. a IV. napadeného rozhodnutí

42. Zadavatel ve svých námitkách směřujících do výroků III. a IV. napadeného rozhodnutí brojí proti Úřadem provedenému posouzení požadavku zadavatele na doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci. Zadavatel namítá, že se Úřad odchýlil od závazného právního názoru vysloveného rozhodnutím předsedy Úřadu. Dle zadavatele se měl Úřad zaměřit na faktické posouzení stavu věci v tomto konkrétním případě a nikoliv je formalisticky posoudit, zda lze certifikát prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci (např. ČSN ISO/IEC 27001:2006) podřadit pod kategorii certifikátů řízení jakosti.
43. V rozhodnutí předsedy byl Úřad mj. zavázán odůvodnit, co rozumí „jakostí“ a jaké certifikáty byl zadavatel v souvislosti s požadavkem na prokázání certifikace systému řízení jakosti oprávněn požadovat, resp. posoudit, zda požadavky zadavatele na dispozici s předmětnými certifikáty lze podřadit pod požadavky na předložení certifikátu systému řízení jakosti ve smyslu § 56 odst. 4 zákona či nikoliv. Při tomto novém posouzení byl Úřad zavázán zohlednit sdělení č. j. 001215/16/ČIA/DS ze dne 12. 2. 2016 (dále jen „**sdělení ČIA ze dne 12. 2. 2016**“) a případně provést další potřebné dokazování tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Dle zadavatele stejně tak jako odkaz pod čarou nelze

považovat za normativní text, tak za normativní nelze považovat ani kategorizaci certifikátů řízení jakosti. Skutečnost, že norma není formálně podřazena pod příslušnou kategorii, je dle zadavatele irelevantní, pokud se její charakter v daném případě vztahuje k řízení jakosti.

44. Dle § 56 odst. 4 zákona, je-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, může veřejný zadavatel v rámci prokázání technických kvalifikačních předpokladů požadovat předložení certifikátu systému řízení jakosti vydaného podle českých technických norem akreditovanou osobou. Veřejný zadavatel uzná rovnocenné doklady vydané v členském státě Evropské unie. Veřejný zadavatel uzná rovněž jiné doklady o rovnocenných opatřeních k zajištění jakosti.
45. Jak již bylo v bodu 44 odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu konstatováno, je „v § 56 odst. 4 zákona uvedeno, že zadavatel může požadovat předložení takového certifikátu vydaného podle českých technických norem, avšak dále je uvedeno, že zadavatel uzná rovněž jiné doklady o rovnocenných opatřeních k zajištění jakosti. Ve vztahu k požadavkům na předložení certifikátu systému řízení jakosti se tedy zcela jistě jedná o výčet demonstrativní a nikoliv taxativní, jak uvádí Úřad, protože předmětné ustanovení zákona de facto umožňuje prokázat opatření k zajištění jakosti i případnými jinými, blíže neurčenými doklady.“ Musí se však vždy jednat o doklad prokazující splnění určité normy či standardu z hlediska zajištění jakosti. Žádný jiný doklad na základě tohoto ustanovení není možné požadovat. Zákonodárce tak normativně stanovil rámec možného požadavku. S ohledem na uvedené je námitka zadavatele týkající se kategorizace certifikátů nedůvodná, neboť tento vždy musí sloužit k zajištění jakosti.
46. Úkolem Úřadu, tak jak byl i zavázán rozhodnutím předsedy Úřadu, bylo posoudit, zda požadavek zadavatele spadá pod kategorii certifikátu řízení jakosti, resp. zajištění jakosti. Pokud pod uvedenou kategorii nespadá, nelze jej podle zákona požadovat.
47. V souladu s § 16 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o technických požadavcích na výrobky**“) o udělení akreditace rozhoduje akreditační orgán.
48. Dle § 15 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky může Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutím pověřit k výkonu působnosti akreditačního orgánu pouze jednu právnickou osobu. Dle § 15 odst. 4 zákona o technických požadavcích na výrobky zveřejní Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutí o pověření k provádění akreditace a rozhodnutí o změně nebo zrušení tohoto rozhodnutí ve formě sdělení ve Sbírce zákonů. Uvedené vyplývá i z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ze dne 9. 7. 2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93, ve znění opravy vyhlášené v Úředním věstníku Evropské unie dne 3. července 2015 (dále jen „**nařízení EP a Rady (ES) č. 765/2008**“). To mimo jiné stanoví, že pokud akreditaci neprovádějí přímo orgány veřejné moci, svěří členské státy provádění akreditace vnitrostátnímu akreditačnímu orgánu jako činnost orgánu veřejné moci a formálně ho uznají.
49. V České republice tedy působí Český institut pro akreditaci, o. p. s. jako jediný formálně uznaný vnitrostátní akreditační orgán, oprávněný provádět akreditaci v souladu s nařízením EP a Rady (ES) č. 765/2008, a to na základě pověření ČIA dle § 15 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky k provádění akreditace rozhodnutím Ministerstva

průmyslu a obchodu č. 190/2010 ze dne 29. 10. 2010 a rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu č. 319/2009 ze 17. 12. 2009 o notifikaci ČIA Komisi ES.

50. V souladu s právní úpravou tak provádí ČIA akreditaci v rozsahu specifikovaném zakládací listinou a pověřením Ministerstva průmyslu a obchodu jako činnost orgánu veřejné moci (v intencích citovaného nařízení), tedy prostřednictvím správního řízení nebo s využitím veřejnoprávní smlouvy o akreditaci.
51. Úřad vázán závazným právním názorem předsedy Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil pojem „jakost“. Konkrétně v bodu 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že pojem jakost je „*normou ČSN EN ISO 9000:2006 definován jako zastaralý a preferovaným pojmem je ‚kvalita‘*“. Tou se pak dle Úřadu rozumí „*splnění požadavků (potřeb nebo očekávání, které jsou stanoveny, obvykle se předpokládají nebo jsou závazné) souborem inherentních charakteristik (znaků, vlastností) objektu.*“ Svě závěry Úřad opřel o stanovisko ČIA ze dne 15. 11. 2016, č. j. 008050/16/ ČIA/DS_001 (dále jen „**stanovisko ČIA**“) a normu ČSN EN ISO 9000:2015. Rovněž s ohledem na jazykový výklad § 56 odst. 4 zákona Úřad v napadeném rozhodnutí dovodil, že „*pojem ‚jakost‘ nelze vykládat samostatně, ale s ohledem na jazykový výklad ustanovení § 56 odst. 4 zákona v kontextu sousloví ‚certifikát systému řízení jakosti‘*“. Vzhledem k uvedenému Úřad následně dospěl k závěru, že sdělení ČIA ze dne 12. 2. 2016, které Úřad obdržel téhož dne, nepodává jednoznačnou odpověď na otázku, zda lze tento certifikát považovat za certifikát systému řízení jakosti.
52. S tímto závěrem Úřadu se ztotožňuji, neboť ze sdělení ČIA ze dne 12. 2. 2016 pouze vyplývá, že certifikovaný systém managementu (řízení) podle ČSN ISO/IEC 27001 zaručuje, že certifikovaná organizace zavedla a udržuje systém řízení bezpečnosti informací, a že tuto normu lze vnímat v určitém slova smyslu jako normu zvláštní ve vztahu k ČSN ISO/IEC 9001:2009, která klade požadavky na management kvality jako takový.
53. S ohledem na uvedené proto Úřad postupoval správně a v souladu se zásadou materiální pravdy, když se obrátil na ČIA, jakožto věcně příslušný národní akreditační orgán, s žádostí o jednoznačné stanovisko.
54. Z uvedeného důvodu a s ohledem na povinnost Úřadu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, k čemuž byl zavázán i rozhodnutím předsedy Úřadu s tím, že případně má doplnit i potřebné dokazování, Úřad požádal přípisem ze dne 9. 11. 2016 ČIA o jednoznačné vyjádření, zda lze certifikát systému řízení bezpečnosti informací podřadit pod certifikáty systému řízení jakosti, přičemž ČIA uvedl, že nikoliv.
55. V uvedené žádosti byl nejprve zrekapitulován obsah původní žádosti ze dne 2. 2. 2016 a rovněž stručně shrnuto stanovisko vyplývající z vyjádření ze dne 12. 2. 2016 a následně položen dotaz, „*zda lze certifikát systému managementu bezpečnosti informací v organizaci (např. ČSN ISO/IEC 27001:2006) podřadit pod kategorii systému řízení jakosti či nikoliv*“.
56. Na tuto žádost Úřad obdržel stanovisko ČIA, jehož závěry doslovně cituje v bodu 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a které na otázku podávají jednoznačnou odpověď, že systém managementu bezpečnosti informací v organizaci nelze podřadit pod kategorii systému řízení jakosti. Dále k tomu ČIA dodává, že „*[c]ílem zavedení a následné certifikace podle této normy [...] není jakost/kvalita produktu nebo služby [...], ale zabezpečení*

důvěrnosti, integrity a dostupnosti informací. Základním cílem pak je chránit informační aktiva organizace, aby se informace nedostaly do nesprávných rukou nebo aby nedošlo k jejich ztrátě.“

57. Úřad tedy postupoval v souladu se závazným právním názorem předsedy Úřadu, vyložil potřebné pojmy a následně na základě doplněného dokazování dovedl, že se nejedná o požadavek, který by byl zadavatel v souladu s § 56 odst. 6 zákona oprávněn požadovat.
58. Dle § 56 odst. 6 zákona je totiž veřejný zadavatel oprávněn požadovat prokázání splnění jednoho či více technických kvalifikačních předpokladů uvedených v odstavcích 1 až 5. Spočívá-li veřejná zakázka v plnění odpovídajícím více druhům veřejných zakázek podle § 8 až 10, je veřejný zadavatel oprávněn požadovat prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů uvedených v odstavcích 1 až 5 v přiměřeném rozsahu pro každý druh zvlášť. Jak bylo výše dovozeno požadavkem na doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, překročil zadavatel meze § 56 odst. 4 zákona, na základě kterého stanovoval požadavek v zadávacích podmínkách. Nad rámec pouze doplňuji, že nelze vzhledem k obsahu požadavku ani dovodit, že by jej bylo možné podřadit pod jiný požadavek na technický kvalifikační předpoklad.
59. K námitce zadavatele, že Úřad přistoupil ke zjištění stavu ryze formalisticky a neposuzoval specifika předmětu plnění veřejné zakázky, uvádím následující.
60. Zadávací řízení je vysoce formalizovaným procesem vycházejícím ze základních zásad uvedených v § 6 odst. 1 zákona, jež se promítají do ostatních ustanovení zákona, čímž je zaručen rovný přístup k jednotlivým uchazečům po celou dobu zadávacího řízení. Uvedené závěry potvrzuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009-109, ve kterém je uvedeno, že „[t]o, co by bylo ve veřejném sektoru nepřijatelné, je v soukromém zcela legální a legitimní. Zatímco soukromý subjekt si může vybírat ty, s nimiž hodlá obchodovat, podle své libovůle, zadavatel veřejné zakázky je striktně vázán zákonem o veřejných zakázkách a zejména pasážemi o zadávacím řízení, neboť prostředky, které jsou v takovém případě vynakládány, jsou prostředky veřejné [...] Zadávací řízení je vysoce formalizovaný proces, zatímco kontraktace soukromých subjektů navzájem je výrazně volnější [...]“. Zadavatel proto musí v zadávacím řízení striktně postupovat podle jednotlivých ustanovení zákona. Není tedy oprávněn rozšiřovat své požadavky v zadávacích podmínkách nad rámec stanovený zákonem.
61. Poté co Úřad přezkoumatelným způsobem dovedl, že požadavek zadavatele překračuje zákonné meze a své závěry opřel o stanovisko ČIA, jenž svou činnost vykonává v rámci přenesené působnosti, a je orgánem, který je oprávněn se v rámci své činnosti k otázkám certifikátů vyjadřovat, nebylo nutné již dále provádět další posouzení věci, neboť byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S ohledem na uvedené nelze zadavatelově námitce přisvědčit.
62. Závěry o nezákonnosti zadavatelova požadavku na certifikaci jsou podpořeny i rozhodovací praxí Úřadu, např. rozhodnutí Úřadu ze dne 22. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S8/2011/VZ-4378/2011/540/MKr, rozhodnutí Úřadu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. ÚOHS-S60,113/2011/VZ, rozhodnutí Úřadu ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. ÚOHS-S504/2012/VZ, potvrzené rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. ÚOHS-R138/2013/VZ.

63. Zadavatel závěrem k této zadávací podmínce namítá, že zabezpečení důvěrných informací o pacientech je nezbytnou povinností zadavatele a s odkazem na nově přijatou směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. 7. 2016 o zajištění vysoké společenské úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii a zákon č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti, dovozuje úzkou souvislost managementu bezpečnosti informací v organizaci s řízením jakosti. V souvislosti s tím zadavatel poukazuje i na to, že smluvní zajištění povinnosti mlčenlivosti se jeví jako nedostatečné.
64. Již úvodem k této námitce je třeba poznamenat, že zadavatelův požadavek se týkal řízení bezpečnosti informací, nikoliv řízení jakosti a jako takový nebyl ze zákona přípustný.
65. Dále je třeba konstatovat, že zadavatelův odkaz míří na směrnici, jejíž transpozice do českého právního řádu nebyla dosud dokončena, a tedy není dosud součástí národního právního řádu. K tomu je však třeba dodat, že Úřad nepopíral zadavatelovu potřebu zajistit bezpečnost informací ve světle platné a účinné právní úpravy. Z předchozího vyjádření zadavatele vyplynulo, že zadavatel požadoval, aby dodavatelé realizující plnění měli zavedeny procesy snižující riziko neoprávněného nakládání či zneužití citlivých dat, kdy požadavek na uvedený certifikát představoval dle zadavatele oprávněný způsob, jak této povinnosti dostát. K takovému zajištění bylo nepochybně plně dostačující smluvní zajištění povinnosti mlčenlivosti, jak konstatoval Úřad v napadeném rozhodnutí. Pokud se zadavatel po více jak sedmi letech nově snaží odůvodnit svůj požadavek odkazem na navíc dosud netransponovanou směrnici, pak je třeba tuto argumentaci odmítnout a ve vztahu k předchozím zadavatelovým tvrzením označit za účelovou.
66. Nad rámec uvedeného pouze dodávám, že smluvní zajištění povinnosti mlčenlivosti, je zcela běžnou kontraktační podmínkou. Zadavatelé přitom mají možnost pro splnění svých nejrůznějších požadavků (např. i povinnosti zachovávat mlčenlivost o skutečnostech a důvěrných informacích, se kterými se seznámili při plnění povinností – zde v rámci dodávky a montáže zdravotnických přístrojů a zařízení, uvedení dodaných přístrojů do provozu, instalace a vyškolení obsluhy a následném servisu) využít institutu smluvních podmínek v návrhu smlouvy, ať jej předkládají dodavatelům sami v podobě závazného vzoru jako součást zadávací dokumentace, nebo návrh obchodních podmínek (smlouvy) vypracuje dodavatel, který do něj zapracuje veškeré požadavky a podmínky zadavatele, mimo zřejmých požadavků diskriminačních a neslučujících se s dobrými mravy a s právním řádem. Lze tedy dospět k závěru, že ujednání o povinnosti mlčenlivosti zaměstnanců dodavatele by bylo možné do návrhu smlouvy bezpochyby zahrnout. I tuto námitku proto shledávám nedůvodnou.
67. Pokud jde o námitku nesprávného posouzení příznivosti pozdější právní úpravy, k této se vyjádřím níže v pasáži věnované posouzení příznivosti pozdější právní úpravy.
68. Proti posouzení dalších znaků skutkové podstaty správního deliktu zadavatel nevznášel žádné námitky.

Obecně k přezkumu napadeného rozhodnutí

69. Vzhledem k tomu, že zadavatel nevznášel žádné námitky proti výši nebo způsobu uložení pokuty, přezkoumal jsem výrok VII. napadeného rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního

řádu z pohledu jeho zákonnosti a z hlediska zákonnosti postupu Úřadu, který jeho vydání předcházelo.

70. Úřad postupoval v souladu se zákonem, zejména s ustanovením § 121 odst. 2 zákona, kde je uveden výčet skutečností, k nimž je možno při určení výměry pokuty přihlédnout. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že pro určení výměry pokuty je rozhodná závažnost správního deliktu, přičemž je zde uveden demonstrativní výčet skutečností, k nimž má být při posouzení závažnosti správního deliktu přihlédnuto. Zákon uvádí, že při posouzení závažnosti správního deliktu má být přihlédnuto zejména ke způsobu jeho spáchání, k následkům správního deliktu a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Úřad se uložením pokuty a její výší zabýval podrobně v bodech 107 až 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Výší pokuty ve smyslu § 120 odst. 2 písm. a) zákona se zabýval v bodech 134 až 137 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Při určení výměry pokuty přihlédl v souladu s § 121 odst. 2 zákona k závažnosti správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. V rámci uvedeného hodnocení rovněž provedl absorpci méně závažných správních deliktů, když ve světle judikatury zohlednil i jiné sbíhající se delikty. Závěrem se přezkoumatelným způsobem vypořádal i s tím, že uložená pokuta není likvidační, když z výroční zprávy zadavatele za rok 2015, resp. výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2015 vyplývá, že zadavatel měl výsledek hospodaření před zdaněním 14 418 000 Kč. Stanovenou výší pokuty tedy nelze v tomto případě považovat za likvidační, ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu zadavatele. Mám tak za to, že Úřad stanovil výši pokuty v souladu se zákonem a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
71. Pouze na tomto místě opravuji zjevnou chybu v psaní uvedenou v bodu 126 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je chybně uveden výrok týkající se správního deliktu, za který se pokuta ukládá, jak vyplývá z bodu 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí má se jednat o správní delikt uvedený ve výroku IV. a chybně uvedena výše pokuty, kde má být uvedeno 40 000 Kč, jak vyplývá z výroku VII. napadeného rozhodnutí a bodu 136 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správně má uvedený bod znít „...zadavatel *uložil za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku IV. [pozn. na místo uvedeného výroku „I.“] tohoto rozhodnutí pokutu ve výši 40 000,- Kč [pozn. na místo uvedených „50 000,- Kč“],...“.*
72. Dále jsem v daném případě z hlediska námitek obsažených v rozkladu přezkoumal věcnou správnost napadeného rozhodnutí ve výroku I. až IV. napadeného rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na výše uvedené uvádím, že napadené rozhodnutí jsem shledal věcně správným. Zadavatel v napadeném rozkladu nevzněl takovou námitku, která by vzbuzovala pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí.
73. Ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu jsem kromě věcné správnosti výroku I. až IV. napadeného rozhodnutí přezkoumal i jeho zákonnost a současně jsem přezkoumal i zákonnost postupu Úřadu v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, když napadené rozhodnutí jsem shledal rovněž zákonným. Úřad ve správním řízení dostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl posoudit, zda se v daném případě zadavatel dopustil spáchání správních deliktů. Současně Úřad všechny podklady pro vydání rozhodnutí řádně označil a uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a které ho vedly k závěru, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty uvedených správních deliktů, přičemž zjištěný skutkový stav přezkoumal z hlediska naplnění zákonných ustanovení. Dále

Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval a současně dostatečně odůvodnil jejich použití.

74. Nelze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí přisvědčit tvrzení zadavatele, že napadené rozhodnutí je nesprávné z důvodu nesprávného posouzení věci. Závěry Úřadu, obsažené v napadeném rozhodnutí, jsou dostatečně odůvodněny a jsou vnitřně logicky uspořádané, vycházející z řádně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž vycházející ze smyslu a účelu zákona. Závěrem tedy shrnuji, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, když konstatoval, že se zadavatel dopustil specifikovaných správních deliktů, a za tyto delikty zadavateli uložil pokutu ve výši 40 000 Kč.

K posouzení příznivosti pozdější právní úpravy

75. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Shodný princip je vyjádřen i v § 2 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“). Toto pravidlo zakládá výjimku z jinak obecného zákazu retroaktivity trestních norem, která se uplatní v případě, kdy je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější. Tato výjimka se dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu aplikuje rovněž v oblasti správního trestání.
76. V souvislosti s citovaným článkem Listiny uvádím, že konstantní soudní judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 126/2002-27 ze dne 27. 10. 2004) dospěla k závěru, že *„[t]restání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu (...) Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním (...) Přijetí tohoto principu pak znamená, že nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová právní úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání“*. K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudku č. j. 8 Afs 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007 a dalších.
77. Dne 15. 9. 2010 nabyl účinnosti zákon č. 179/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „**novela č. 179/2010 Sb.**“).
78. Dne 1. 4. 2012 nabyl účinnosti zákon č. 55/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**novela č. 55/2012 Sb.**“).
79. Dne 1. 10. 2016 nabyl účinnosti ZZVZ.

K posouzení příznivosti pozdější právní úpravy u deliktního jednání konstatovaného ve výrocích I. a II.

80. Deliktní odpovědnost zadavatele konstatovaná výrokem I. a II. napadeného rozhodnutí se opírá o závěr Úřadu, že zadavatel v daném případě nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 zákona, když nevymezil transparentně způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího subkritéria „*Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)*“, neboť nijak nspecifikoval obsah práv a povinností dodavatele při provádění údržbového servisu, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr, a byly dne 19. 10. 2009 uzavřeny smlouvy na VZ 1 a VZ 2 s vybraným uchazečem.
81. Novelou č. 55/2012 Sb. došlo pouze ke zpřesnění ustanovení § 44 odst. 1 věta druhá zákona, kdy tento nově zní - za správnost a úplnost zadávacích podmínek (pozn. na místo v zákoně uvedené „*zadávací dokumentace*“) odpovídá zadavatel. Ustanovení § 6 zákona se novelou změnilo v ustanovení § 6 odst. 1, jeho znění však zůstalo nezměněno. Tyto změny tak nemají na posouzení věci vliv.
82. Ustanovení § 36 odst. 3 ZZVZ stanoví totožnou odpovědnost zadavatelů za správnost a úplnost zadávacích podmínek jako § 44 odst. 1 zákona. Zároveň je zásada transparentnosti shodně upravena jak v § 6 odst. 1 ZZVZ tak v § 6 zákona. Je tedy zřejmé, že i v případě aplikace výše uvedených ustanovení ZZVZ, by se stále jednalo o nedodržení zásady transparentnosti při stanovení zadávacích podmínek a tedy o porušení § 44 odst. 1 zákona ve spojení s § 6 odst. 1 zákona, resp. § 36 odst. 3 ZZVZ ve spojení s § 6 odst. 1 ZZVZ.
83. Z uvedeného vyplývá, že i podle pozdější právní úpravy by se jednalo o správní delikt dle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, kterým zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem, přičemž tímto postupem mohl ovlivnit výběr dodavatele.

K posouzení příznivosti pozdější právní úpravy u deliktního jednání konstatovaného ve výrocích III. a IV.

84. Deliktní odpovědnost zadavatele konstatovaná ve výrocích III. a IV. napadeného rozhodnutí se opírá o závěr Úřadu, že v daném případě zadavatel nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 6 zákona, když při zadávání VZ 1 a VZ 2 v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, ačkoliv jej nebyl oprávněn požadovat, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr, a dne 19. 10. 2009 byly uzavřeny smlouvy na VZ 1 a VZ 2 s vybraným uchazečem.
85. Zadavatel k výročkům III. a IV. namítá, že Úřad nesprávně posoudil otázku příznivosti pozdější právní úpravy.
86. Novelou č. 179/2010 Sb., byl změněn § 56 odst. 1 písm. c), resp. odst. 2 písm. c) zákona, kdy došlo k vypuštění části za středníkem týkající se oprávnění veřejného zadavatele požadovat rovněž předložení certifikátu podle § 56 odst. 4 zákona. To však na posouzení věci ničeho nemění. Zadavatel totiž vznesl požadavek v souvislosti s § 56 odst. 4 zákona, který zůstal nezměněn. I v případě, že by však požadavek byl podřazen pod § 56 odst. 1 písm. c), resp. odst. 2 písm. c) zákona, nesplňoval by podmínku zajištění jakosti, neboť jak ze stanoviska ČIA ze dne 15. 11. 2016 vyplynulo, cílem zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci není jakost, resp. kvalita produktu, ale ochrana informačních aktiv organizace.

87. Ustanovení § 56 odst. 4 zákona, které umožňovalo zadavatelům požadovat certifikáty systému řízení jakosti, doklady o registraci v systému řízení a auditu z hlediska ochrany životního prostředí (EMAS), certifikáty řízení z hlediska ochrany životního prostředí, bylo vypuštěno novelou č. 55/2012 Sb. Z důvodové zprávy k novele č. 55/2012 Sb. přitom vyplývá, že došlo k omezení možnosti klást uvedené požadavky v rámci technické kvalifikace, neboť „[z]adavatelé tyto požadavky nadbytečně zneužívali a docházelo tak k omezení hospodářské soutěže.“ Po této novele tedy nebylo možné uvedené certifikáty požadovat, resp. mohly být požadovány pouze za podmínky, že by splňovaly požadavky stanovené v § 56 odst. 1 až 3 zákona. Tedy vztaheno k nyní posuzované věci, by se jednalo o popis vybavení a opatření používaných k zajištění jakosti, kterým však, jak bylo dovozeno výše, nebyl zadavatelův požadavek na certifikaci.
88. Podle § 80 odst. 1 ZZVZ pokud zadavatel pro účely prokázání kritéria technické kvalifikace podle § 79 odst. 2 písm. e) ZZVZ požaduje splnění norem pro zajištění jakosti včetně norem týkajících se přístupnosti pro osoby se zdravotním postižením, odkáže na systémy zajišťování jakosti založené na příslušné řadě evropských norem, které jsou osvědčeny akreditovanými subjekty.
89. V § 79 odst. 2 písm. e) ZZVZ je pak uvedeno, že k prokázání kritérií technické kvalifikace zadavatel může požadovat popis technického vybavení, popis opatření dodavatele k zajištění kvality nebo popis zařízení pro výzkum.
90. K zadavatelem v této souvislosti citovanému názoru z odborné literatury, že by bylo možné v případě určitého okruhu veřejných zakázek požadovat zavedení systému řízení bezpečnosti informací, pokud je v rámci plnění veřejné zakázky třeba brát zvýšený zřetel na zabezpečení dat zadavatele (srov. PODEŠVA, V., SOMMER, L., VOTRUBEC., J., FLAŠKÁR, M., HARNACH, J., MĚKOTA, J., JANOUŠEK, M. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář, Praha, Wolters Kluwer ČR, 2016) uvádím následující. Okruh veřejných zakázek, kterých by se tento názor mohl týkat, není nijak blíže specifikován a, jak bylo dovozeno již výše, podle současné právní úpravy je dostačující smluvní zajištění ochrany osobních údajů pacientů. Rovněž je třeba odkázat na závěr vyplývající ze stanoviska ČIA ze dne 15. 11. 2016, jenž, jako orgán vykonávající svou činnost v rámci přenesené působnosti, je ze zákona oprávněn se v rámci své činnosti k otázkám certifikátů vyjadřovat a z jehož závěrů vyplynulo, že cílem zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci není jakost, resp. kvalita produktu, ale ochrana informačních aktiv organizace. Ve světle uvedených argumentů proto odkaz na názor citovaný v odborné literatuře postrádá na své síle a není k němu možné v tomto konkrétním případě přihlídnout.
91. Shodují se proto s Úřadem, že z výše citovaných ustanovení ZZVZ lze dovodit, že zadavatel může požadovat doklady ve vztahu k systémům zajištění jakosti (kvality), nijak z nich však nevyplývá, že je zadavatel oprávněn požadovat předložení certifikátu systému bezpečnosti informací.
92. Nelze přitom přisvědčit ani zadavatelovu odkazu na odbornou literaturu ve vztahu k § 80 odst. 1 ZZVZ, neboť z něj nevyplývá, že by zadavatel mohl v rámci technické kvalifikace požadovat k zajištění kvality plnění předložení certifikátu systému bezpečnosti informací. V citovaném komentáři se hovoří pouze o přípustnosti požadavku na zavedení specializovaných systémů řízení (vedle obecných) majících význam pro kvalitu plnění.

93. Ve vztahu k § 80 odst. 1 ZZVZ tedy uzavírám, že ani za této právní úpravy by zadavatel nepostupoval zákonným způsobem, když v čl. 6. 9. 3 zadávací dokumentace VZ 1 a VZ 2 stanovil požadavek na předložení dokladu prokazujícího zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci (např. ČSN ISO/IEC 27001:2006), vydaného akreditovanou osobou, nebo jiného rovnocenného dokladu vydaného v členském státě Evropské unie, čímž rozšířil rozsah požadované kvalifikace nad rámec stanovený zákonem.

94. Z uvedeného vyplývá, že i podle pozdější právní úpravy by se jednalo o správní delikt dle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, kterým zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem, přičemž tímto postupem mohl ovlivnit výběr dodavatele.

K posouzení příznivější právní úpravy ve vztahu k výroku o pokutě

95. Co se výroku VII. napadeného rozhodnutí, jakožto výroku o trestu týká, uvádím, že ZZVZ v § 268 odst. 2 stanoví vyšší horní hranici pokuty za správní delikt podle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ než § 120 odst. 2 zákona za správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona ve znění rozhodném ke dni uzavření smlouvy, tedy ke dni 19. 10. 2009.

96. Dle zákona účinného v době spáchání správního deliktu, konkrétně dle § 120 odst. 2 písm. a), se za správní delikt uloží pokuta do 5 % ceny zakázky, nebo do 10 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), c) nebo d).

97. Novelou zákona č. 55/2012 Sb. došlo k navýšení sazby, kdy po novele Úřad uloží za správní delikt dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona pokutu dle § 120 odst. 2 písm. a) zákona do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit. S ohledem na uvedené není tato právní úprava pro zadavatele příznivější.

98. ZZVZ v § 268 odst. 2 stanoví sazbu pokuty za správní delikt ve výši do 10 % ceny veřejné zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o správní delikt podle § 268 odst. 1 písm. a) až c) ZZVZ. Tedy vzhledem k vyšší sazbě oproti zákonu není ani tato právní úprava příznivější.

VI. Závěr

99. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu výroků I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.

100. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené výroky rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Krajská zdravotní, a. s., Sociální péče 3316/12a, 401 13 Ústí nad Labem

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy